

Oma lapsi katoaa; voiko kauheampaa tragediata olla?

Markku Pääskysen romaanissa *Sielut* (2015) 11-vuotias Maija katoaa koulumatkallaan. Maija on kiltti ja iloinen tyttö, eikä hän koskaan karkaisi kotoa. Maijan vanhempiin Kristianiin ja Ainoon iskee hätä, jonka voimaa on vaikea kuvailla, ja heidän on tarrauduttava toisiinsa pysyäkseen kasassa kaikkien kamalien ajatusten keskellä. Poliisi ei suostu auttamaan Maijan etsimisessä, sillä Maijan katoamisesta ei ole vielä kulunut kahtatoista tuntia. Kristian kiertelee pitkin pienen kaupungin kujia kyselemässä ja etsimässä ja huutelee tyttärensä nimeä.

Samaan aikaan Moision melisairaalaan katoaa omituinen nainen, joka kiertelee samassa karussa metsässä, jossa Maija saattaa olla, ja samaan aikaan myös muuan pankinryöstäjät lähtevät ajamaan Maijan kotikaupunkiin. Mitä jos Maija on siepattu? Vanhempien lisäksi Maijan kaksi koulukaveria, Taito ja Ilari, etsivät häntä samalla, kun he yrittävät istuttaa metsää löytämistään siemenistä. Lopulta koko naapurusto etsii pientä iloista tyttöä, joka on mystisesti kadonnut. Aino, odottaa lasta ja tietää, kuinka hyvä isosisko Maijasta tulisi. *Maijan on löydyttävä.*

Tarinan aikana paitsi naapurit oppivat tuntemaan toisensa paremmin, myös Kristian ja Aino tulevat tutummiksi toisilleen. Heidän sielunsa koskettavat toisiaan, kun pelko yltyy kauhuksi ja ajatukset harhailevat merkityksettöminä Maijan ympärillä. He tukeutuvat toisiinsa ja laittavat Maijan itsensä edelle. Ehkä he ymmärtävät lapsensa poissaollessa, kuinka paljon he rakastavat toisiaan ja kuinka hauras onni on – kuinka ihminen voi hetkessä kadota jäljettömiin, mutta hänen sielunsa jää silti leijumaan siihen samaan ilmaan, jota hekin hengittävät.

Sielut on kirjoitettu pääosin puhekielellä, ja siinä

kuvailtaan asioita monipuolisesti ja moniaistisesti. Teos on samalla filosofinen ja arkinen, ja siinä tulee esille monien erilaisten henkilöiden näkökulmia samasta asiasta. Teos etenee hitaasti, ja siksi siitä on helppo saada kiinni. Se on omalla tavallaan hyvin syvällinen ja pohdiskeleva, ja siinä on paljon opettavaisia asioita, jotka lukijan pitää itse tekstistä ymmärtää. Romanin teemoja ovat mielestäni ystävyys, menettämisen pelko sekä rakkauden pysyminen, ja jollakin tavalla anteeksi antaminen ja hyväksyntä.

Mielestäni *Sielujen* sanoma on se, että koskaan ei saa luovuttaa, vaikka kuinka sattuisi ja vaikka mikään ei tuntuisi menevän oikein. Kaikella on tarkoituksensa ja kaikelle löytyy järkevä selitys. Aikaa ei kuitenkaan voi kelata taaksepäin, eikä tekemätöntä saa tehdyksi. Lapsen katoaminen on yksi kamalimmista asioista, joita vanhempi voi kokea, mutta vaikka ihminen on fyysisesti poissa, voi hänen sielunsa tuntea yhtä vahvana ja elossa kuin että hän olisi läsnä. Teoksessa on vahvasti myös esillä se, että rakkaus ei koskaan katoa, se vain voimistuu tunteiden riehussa sisällä kovempina kuin koskaan.

Teos on mielestäni mielenkiintoinen ja sen lukemista oli vaikea lopettaa, sillä oli jännittävää odottaa, mistä Maija löytyy, vai löytyykö häntä koskaan. Oli myös jännittävää huomata, minkälaisia vaihteita ja tunteita Kristian ja Aino kokevat tarinan edetessä, ja kuinka heidän sielunsa koskettavat toisiaan joka tunti yhä enemmän ja kovemmalla voimalla. Suosittelen *Sieluja* jokaiselle, joka haluaa oppia jotain uutta elämästä ja maailmasta ja elää mukana tarinassa kaikilla aisteillaan.